ה"ג **וכיון נמי אע"ג דלא גבוה עשרה כיון דקביע הוי אוהלא דלא גרע מקינופות.** והך מלתא שמעתא בתפי נפשה הוא דלא תימא בית כסילה דאי לא גבוה לישתרי להוליא דאשו חוץ לתחום: **לילא חתנים.** אינה כשאר כילה ואין עושין לה גג והיא סביבות המטה וגגה משופע כשל נקליטין: **ליהוי קינופות.** וליפסלא אף בפחות מי': **לגבי קינופות לא קביעי.** לחשוב כמותה ליפסול אף בפחות מי': **לגבי כילה קביעי.** הלכך אינהו פסלי בי' אפילו לית להו גג וכילה לא פסלה אפילו בי' כי לית לה גג: **כר' יהודה.** לקמן מפרש בפרק הישן: **נוהגים היינו ישנים אחת המטה.** דמטה לגבי סוכה אהל ערמי הוא שמסלקין אותה ממקום למקום: **דלגבה עשויה.** לשכב על גבה ולא תחתיה להיות לו אהל הלכך לאו שם אהל עליה וטעמא לאו משום ערמי הוא אלא לאו שמה אהל: **אבל כילה דלתוכה עשויה.** ולאהל הלכך שם אהל עליה ואע"ג דערמי הוא לא מיפקע שמיה קמ"ל רבה דטעמא דרבי יהודה התם הוא: **מתני' הדלה.** טרלי"ד בלע"ז: **קיסוס.** איר"א בלע"ז והוא גדלה כגפן: **פסולה.** שאין מסככין במחובר דאמר מר (דף יב.) בשפע מגרגר ומיקבץ בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר: **הרבה מהן.** ומבטלן ברוב: **או שקצצן.** אף לאחר שסככה בהן ולא אמרינן תחילת עשייתה בפסול ופסולה: **זה הלכו הו'.** בגמרא [ע"ב] יליף לה: **ואין גידולו מן הארץ.** כגון עורות בהמה ואפילו לא מקבלי טומאה כגון שמחוסרין מלאכה: **גמ' ויסיב.** רב יוסף וקאמר הכי הא דתנן או שקצצן כשרה אמר רב עלה נהי דאין צריך לחזור ולסותרה כולה אבל צריך הוא לנענע קצת אותם שהוסككו במחובר לאחר קיצמן דתהוי להו הך כעשייה דאי לא פסולה משום תעשה ולא מן העשוי [סב] דהכי משמע סוכות תעשה כשאתה עושה אותה תהא ראויה לסוכה ולא מן העשוי בפסול שאינו ראוי לסוכה ואתה מתקנו בתיקון מועט כי האי דמכשר לה בקלילה ולא הדר סתר לה ומיהו נענוע קרוב לסתירה הוא שמגביה כל אחד לבדו ומניחו וחוזר ומגביה את חבירו ומניחו: **אחדרינהו רב יוסף לאפיה.** בכעס: **אכשורי מכשר.** בלא נענוע דקסבר קילתה זו היא גמר עשייתה. והיכי דמי תעשה ולא מן העשוי כגון החוטט בגדיש לעשות לו סוכה [טו.] שהסיכוך היה מתליו ואינו נוגע בו לעשות שוס מעשה אלא פותח אחת מדפנותיו ונכנס לעומקו ונוטל העומרים ומשליך והסוכה נעשית מאליה דופנותיה וסככה אבל זה שקיצצן זהו מעשה שלה שנגמר בהכשר: **רמא הלכתא.** הטיל ציצית: **לפרזומא דאינשי ביתיה.** לטלית אשתו דקסבר לילה זמן ציצית הוא ורואתם אותו (במדבר טו) פרט לכסות סומא [ט] אבל כסות לילה חייב והויא מצות עשה שלא הזמן גרמא ונשים חייבות: **תנאן.** לציציות בכנפות הטלית חוט אחד כפול ד' ותוחבו בכנף ועודנו חוט א' כופלו והרי הן שמנה כפלים ופוסק ראשין שלהן ונעשין שמנה חוטין ורב עמרם שכח ולא פסקן עד שעשה כל הגדילים וקשריהם וגמלאת עשוין בפסול דאין בה אלא חוט אחד ואתא לקמיה כו': **הטיל נ' קרנות בנה אחת.** שעשה ארבע כפלים ארוכין כשיעור שתי ציציות ותוחב ראשו אחד בכנף זה וראשו אחר בכנף זה וכפף הראשין עד שהגיעו זה לזה לאמצע ארכה: **מאי לאו קושר.** עשה הגדיל בזו ובזו ואחר כך פסק אמצעה ונעשו שתים ואע"פ שנעשו בפסול דכולה קודם שנפסקה חוט אחד הוא: בעינן

ובית נמי אע"פ שאין גבוה עשרה כיון דקביע אוהלא הוא דלא גרע מקינופות ל"א אמרי לה אמר רב יהודה אמר שמואל [א]מותר לישן בכילת חתנים בסוכה לפי שאין לה גג אע"פ שגבוהה עשרה מיתיבי הישן בכילה בסוכה לא יצא ידי חובתו הכא במאי עסקינן בשיש לה גג ת"ש [ב]נקליטין שנים וקינופות ארבעה פירם על גבי קינופות פסולה על גבי נקליטין כשרה ובלבד שלא יהו נקליטין גבוהין מן המטה עשרה טפחים הא גבוהין מן המטה עשרה פסולה אע"פ שאין לה גג שאני נקליטין דקביעי אי קביעי ליהוי בקינופות לגבי קינופות לא קביעי לגבי כילה קביעי דרש רבה בר רב הונא מותר לישן בכילה אע"פ שיש לה גג אע"פ שגבוהה עשרה כמאן כר' יהודה דאמר [ג]לא אתי אהל עראי ומבטל אהל קבע דתנן [ד]א"ר יהודה נוהגין היינו לישן תחת המטה בפני הזקנים ולימא הלכה כרבי יהודה אי אמר הלכה כרבי יהודה הוה אמינא הני מילי מטה דלגבה עשויה אבל כילה דלתוכה עשויה אימא לא קמ"ל טעמא דרבי יהודה דלא אתי אהל עראי ומבטל אהל קבע לא שנא מטה ולא שנא כילה: **מתני'** [ג]הדלה עליה את הגפן ואת הדלעת ואת הקיסוס וסיכך על גבה פסולה [ה]ואם היה סיכוך הרבה מהן [ו]או שקצצן כשרה זה הכלל [ז]כל (ח) שהוא מקבל טומאה ואין גידולו מן הארץ אין מסככין בו וכל דבר שאינו מקבל טומאה וגידולו מן הארץ מסככין בו: **גמ'** יתיב רב יוסף קמיה דרב הונא ויתיב וקאמר או שקצצן כשרה ואמר רב [ז]צריך לנענע אמר ליה רב הונא הא שמואל אמרה [ח]אהדרינהו רב יוסף לאפיה ואמר ליה אטו מי קאמינא לך דלא אמרה שמואל אמרה רב ואמרה שמואל אמר ליה רב הונא הכי קאמינא לך דשמואל אמרה ולא רב דרב אכשורי מכשר כי הא דרב עמרם חסידא [ט]רמא תכלתא לפרזומא דאינשי ביתיה תלאן ולא פסק ראשי חוטין שלהן אתא לקמיה דרב חייא בר אשי אמר ליה הכי אמר רב מפסקן והן כשרין אלמא פסיקתן זו היא עשייתן הכא נמי קציצתן זו היא עשייתן וסבר שמואל לא אמרינן פסיקתן זו היא עשייתן והא תני שמואל משום ר' חייא הטיל לשני קרנות בבת אחת ואחר כך פסק ראשי חוטין שלהן כשרין מאי לאו שקושר ואח"כ פוסק [י]לא שפוסק ואח"כ קושר פוסק ואחר כך קושר מאי למימרא מהו דתימא בעינן

לאו זמן ציצית: **פסיקתן** זו **היא עשייתן.** גרע עשאה מן הקוליס ומן הגרדין דלעיל (דף ט.) דלף על פי שעושין אחרי כן הציצית לגמרי לא חשבינן ליה עשייתן משום דבעינן תלייה לשם מצוה: פסולין

א קביעי להוי בקינופות. אע"פ שזה יש לה גג וזה אין לה גג מ"מ לא חשיב גג כיון דאין בגבוהים עשרה ובשניהם אית ביה חדא לריעותא דנקליטין אין לה גג וגבוה עשרה וקינופות יש לה גג ב) ואין גבוהים י': **מותר** לישן בכילת חתנים בסוכה אע"פ שיש לה גג ואע"פ שגבוהה עשרה. אין הלכה כן דאמרינן בסוף פירקין (דף יט:) אביי אשכחיה לרב יוסף דגני בכילת חתנים בסוכה אמר כמאן כר"א משמע דלא שרי אלא בלא גג ואמר בפרק הישן (לקמן דף כו.) רב שרא ליה לרב אחא ברדלא למיגני בכילת חתנים בסוכה משום בקי כלומר דמצטער פטור מן הסוכה משמע דהא לאו הכי אסור בשיש לה גג או כאידך לישנא דשמואל בגבוה עשרה ואע"פ שאין לה גג:

דרב עמרם חסידא רמא תכלתא לפרזומא דאינשי ביתיה. וכן רב יהודה פרק התכלת (מנחות דף מג.) דקסברי לילה זמן ציצית ולא מצות עשה שהזמן גרמא הוא ונשים חייבות כרבנן דפרק התכלת (שם) דאמרי הכל חייבין בציצית נשים ועבדים וכ"ש פוטר בנשים וכוותיה ק"ל מדלחיק גמרא ברישא פרק שני דזבחים (דף יח:) לאוקומי תנאי התם כולהו כר' שמעון דממעטו כסות לילה ומרבי כסות סומא ועובדא דר' יהודה בר אילעאי פ' במה מדליקין (שבת ד' כה: ושם) שהיו תלמידיו מחבין ממנו כנפי כסותן דאמרינן ואינהו סבור גזרה משום כסות לילה ואיכא טעמא אחרינא פ' התכלת (מנחות מ:) ומדנקט האי טעמא שמע מינה דהוא עיקר ועוד בפרק במה מדליקין (שבת כז:) גבי האי דפריך דכי היכי דמרבי שאר בגדים לענין טומאה נרבי נמי לענין ציצית מאשר תכסה בה ומשני דהוה מיבעי לרבות כסות סומא ומייתי ברייתא דר"ש שמע מינה דכן הלכה וסתם ברייתא דפ"ק דקדושין (דף לד: ושם) גבי מצות עשה שהזמן גרמא דקאמיר ציצית ועוד דרבנן דר"ש מוקי פרק התכלת (מנחות דף מג:) ורמיתם אותו לכדתניא ורמיתם וזכרתם ראה מצוה זו וזכור מצוה אחרת התלויה בה ואיזו זו קריאת שמע אלמא קסברי קריאת שמע דאורייתא וקיימא לן דקריאת שמע דרבנן בפ' מי שמתו (ברכות דף כא.) ומיהו מזה אין ראיה דהא רב יהודה דאמר ק"ש דרבנן ואשכחן דרמא תכלתא לפרזומא דאינשי ביתיה דפרק התכלת והוא דרים כאידך תנא דדרים וזכור מצוה אחרת ואיזו זו כלאים ועוד יש ראיה מפרק שני דברכות (דף יד:) דאמר רב יוסף כמה מעלית הא שמעתא דבמערבא (אמרי) לא [ו] (אמר) מצות ציצית בלילה ומסיק דאתחולי הוו מתחלי וכיון דמתחלינן גמרינן משמע מהא דלילה

א [טוש"ע או"ח סי' תרכז סעי' כ]:

סח ב מיי' פ"ה מהלכות סוכה הלכה כג סמג עשין מג טור ש"ע א"ח סי' תרכז סעיף ג:

סט ג מיי' שם הלכה יב סמג שם טוש"ע א"ח סי' תרכט סעיף יג:

ע ד מיי' וסמג שם טור ש"ע א"ח סי' תרכז סעיף א:

עא ה מיי' שם טור ש"ע שם סעיף ב:

עב ו מיי' שם הלכה א ב סמג שם טוש"ע א"ח סי' תרכט סעיף א ב:

עג ז מיי' שם הלכה יב סמג שם טוש"ע א"ח סי' תרכז סעיף ב:

עד ח מיי' פ"ח מהלכות ציצית הלכה יד סמג עשין כו:

הגהות הב"ח

(א) במשנה כל דבר שהוא מקבל טומאה:

גליון הש"ם

רש"י ד"ה לפרזומא כו' אבל בכסות לילה חייב. עי' בשער המלך פ"ג מהלכות ציצית:

מוסף רש"י

לא אתי אהל ארעי ומבטל אהל קבע. להסיר שם הסוכה מכאן (לקמן כא:). **הדלה עליה.** הניח ופשט עליה כעין דלת שקורין טרייל"ל (לעיל ט:). **ואת הקיסוס.** עצב המתפשט מאד ושרשיו כאילן ויוקרו כאילן וקורין לו אידר"א ומתפשט ועולה על התומות (שם). **רמי תכלתא לפרזומי דאינשי ביתיה.** היה מטיל ציצית לבגד שמתכסה בו אשתו (מנחות מג.).

רבינו חננאל

(ג) [דאין] בית נמי בדאית ביה י' טפחים למה לי למימר, אלא שמע מינה אפילו פחות [מן]י' טפחים כיון דקבוע אהלא הוא, דלא גרע מקינופות. **לישנא אחרינא** אמר רב יהודה אמר שמואל מותר לישן בכילת חתנים בסוכה לפי שאין לה גג, ואע"פ שגבוה י' טפחים. מיתיבי הישן בכילת חתנים כו'. ואסיקנא נקליטין לגבי קינופות לא קביעי, נקליטין לגבי כילה קביעא. **דרש רבא בר רב הונא** מותר לישן בכילה בסוכה, ואע"פ שיש לה גג ואע"פ שגבוה י' טפחים. כמאן כר' יהודה דאמר נוהגין היינו שהיינו ישנים תחת המטה בסוכה כו'. קסבר לא אתו אהלי עראי ומבטלי אהלי קבע, לא שנא כילה ולא שנא מטה לא מבטלי סוכה. **הדלה עליה את הגפן ואת הדלעת** כו'. יתיב רב יוסף וקאמר הא דתנן או שקצצן כשרה, אמר רב עלה וצריך לנענע אחר שקצצן, כלומר צריך

(ג) כ"י דל"ל.

עין משפט נר מצוה

(ד) [לקמן כא:], (ה) לקמן כ:, (ו) [לעיל ט:], (ז) [ב"ק קב. ע"ז ז:], (ח) [מנחות מג.], (ט) ואין גבוהים י' מ"מ לא חשיב גג כיון דאין גבוהים י'. כ"ה בס"ת.

(י) [כ"ל אמרי],

לעזי רש"י

טרלי"ד (טרייליי"ר). להגביה גפן על כלונסאות. איר"א (יידר"א). קיסוס (צמח מטפס).

רבינו חננאל (המשך)

מעשה לשם סוכה בסכך עצמה. אמר ליה רב הונא, שמואל אומר צריך לנענע אף על פי שחתכם, אבל רב מכשר אפילו בלא נענוע, אלא כיון שקצצו והוציאו מחורת מחוברין דיו. כי הא דרב עמרם חסידא תלה ציצית בטלית בני ביתו, זה פי' בפרזומא דאינשי ביתיה, ותלאם קודם שחתך ראשי החוטין ויפריד החוטין זה מזה, אתא לקמיה דרב חייא בר אשי אמר ליה הכי אמר רב מפסיק ראשי חוטין וכשירין. ש"מ מדקאמר רב גבי ציצית פסיקתן זו היא עשייתן, כך שמע מינה דגבי סוכה קצוצתן מן הקרקע של גפן ושל דלעת ושל קיסס היא עשייתן. **ואקשינן** על שמואל מיהא דתני ר' חייא, הטיל ציצית לשתי קרנות, והחוטין מתוחין מזה הקרן לזה הקרן כמתחיות חוטין במסכת, ואחר כך פיסק באמצע ונתפזרו הקרנות כשירין, שנמצא בכל קרן ציצית כמצותן. הנה בפסיקה בלבד [כשרין], דלא בעינן מעשה אחר, אלא אמרינן זה מעשה הוא חשוב. **ודחינן** להה"א דתני ר' חייא, כגון שקישר ועשה מעשה אחר שפסק ביניהם. והא אתא לאשמעינן, מהו דתימא

פסולין לעולם. כולהו אמוראי וכולה שיטתא דשמואל ולא אמר קליפתן זו עשייתן וגבי סוכה צריך נענוע: **דשלפינהו שלופי.** קלא קשה דהא מפרש טעמא דברייתא משום תעשה ולא מן העשוי וי"ל אסמכתא בעלמא הוא אי נמי הכא מיירי כשנפשח ומעורה בקליפה ואין יכול להחיות לה כי היכי דפ' העור והרוטב (חולין דף קמז:) דאע"ג דחשיב כתלוש מ"מ כיון דלא נקלף לגמרי לא אמרינן זו היא עשיה: **דברי** ר"ש בן יהודה**ק.** תנא היא ואפשר שזה הוא המזכר בכמה מקומות בש"ס א"ר יוחנן משום ר"ש בן יהודה ואין זה הוא דפרק זה בורר (סנהדרין דף כו.) דקרינהו ריש לקיש רועי בקר ואמר להו ר' יוחנן אי קרינכו רועי צאן מאי עבידנא לכו דלא הוה מהדר ליה הכי אלא מוחה היה על כבוד רבוי): **והכא** במילף לולב מסוכה קמיפלגי. והא דאיפלגו בעבר וליקטן ולא איפלגו בליקטן מערב י"ט דבעי לאשמועינן אין דיחוי אצל מצות כדאיתא בפרק לולב הגזול (לקמן דף לג.) א"נ משום דמעי"ט היה יכול לתקן לכתחילה להתיר אוגדו ולחזור ולאוגדו אי נמי כדפי' בקונטרס לקמן דנקט פלוגתייהו בי"ט למימר דבתר אוגדיה פליגי דהא בי"ט לא אגיד ליה: **לקיחה** לקיחה לא ילפינן. ברים קדושין (דף ב.) ילפי' קיחה קיחה משדה עפרון אבל הכא לא ילפינן גזירה שוה לקיחה:

מקיש סוכה לחגיגה. הכא מייתי קרא דחג הסוכות תעשה לך ולעיל (דף ט.) דאסרינן עלי סוכה משום דאיתקש לחגיגה מייתי קרא דחג הסוכות שבעת ימים לה': **ונידולו** מן הארץ. ברים בכל מערבין (עירובין דף מ:) גבי מעשר שני דכתיב ונתתה הכסף בצרור ובצאן חשיב בהמה גידולו מן הארץ אבל בפ' השוכר את הפועלים (ב"מ דף פט.) גבי ריש ובפ"ק דקדושין (דף יז.) גבי הענקה לא חשיב בהמה גידולי קרקע לגבי דבר היוצא מן הקרקע ממש כגון דיש וגידולין לאו יוצא מן הקרקע היא אלא שהיא גדילה מן הקרקע: אי

בעינן כנף בשעת פתיל וליכא קמ"ל מיתיבי תלאן ולא פסק ראשי חוטין שלהן פסולין מאי לאו פסולין לעולם ותיובתא דרב אמר לך רב מאי פסולין פסולין עד שיפסקו ושמואל אמר [א]פסולין לעולם וכן אמר לוי (ה) פסולין לעולם וכן אמר רב מתנה אמר שמואל פסולין לעולם איכא דאמרי אמר רב מתנה בדידי הוה עובדא ואתאי לקמיה דמר שמואל ואמר לי פסולין לעולם מיתיבי תלאן ואחר כך פסק ראשי חוטין שלהן פסולין ועוד תניא גבי סוכה [1]תעשה (ו) ולא מן העשוי מכאן אמרו הדלה עליה את הגפן ואת הדלעת ואת הקיסום וסיכך על גבן פסולה היכי דמי אילימא בשלא קצצן מאי איריא משום תעשה ולא מן העשוי תיפוק ליה דמחוברין נינהו אלא בשקצצן וקתני פסולה וש"מ דלא אמרינן קציצתן זו היא עשייתן ותיובתא דרב אמר לך רב הכא במאי עסקינן דשלפינהו שלופי דלא מינכרא עשיה דידהו מכל מקום תלאן ואח"כ פסק קשיא לרב קשיא לימא כתנאי [3]עבר וליקטן פסול דברי רבי שמעון בר יהוצדק וחכמים מכשירין סברוה דס"ע [3]לולב צריך אגד וילפינן לולב מסוכה דכתיב גבי סוכה תעשה ולא מן העשוי מאי לאו בהא קא מיפלגי דמאן דמכשיר סבר אמרינן גבי סוכה קציצתן זו היא עשייתן וגבי לולב נמי אמרינן לקיטתן זו היא עשייתן ומאן דפסיל סבר לא אמרינן גבי סוכה קציצתן זו היא עשייתן וגבי לולב נמי לא אמרינן לקיטתן זו היא עשייתן לא דס"ע לא אמרינן גבי סוכה קציצתן זו היא עשייתן (ז) והכא במילף לולב מסוכה קמיפלגי מאן דמכשר סבר לא ילפינן לולב מסוכה ומאן דפסיל סבר ילפינן לולב מסוכה ואב"א אי סבירא לן דלולב צריך אגד כולי עלמא לא פליגי דילפינן לולב מסוכה והכא בהא קמיפלגי מר סבר צריך אגד ומר סבר אין צריך אגד ובפלוגתא דהני תנאי דתניא לולב בין (ח) אגוד בין שאינו אגוד כשר ר' יהודה אומר אגוד כשר שאינו אגוד פסול מ"ט דרבי יהודה יליף לקיחה לקיחה מאגודת אזוב כתיב התם [2]ולקחתם אגודת אזוב וכתיב הכא [3]ולקחתם לכם ביום הראשון מה להלן באגודה אף כאן נמי באגודה ורבנן לקיחה מלקיחה לא ילפינן כמאן אזלא הא דתניא לולב מצוה לאוגדו ואם לא אגדו כשר אי ר' יהודה כי לא אגדו אמאי כשר אי רבנן אמאי מצוה לעולם רבנן היא ומשום שנאמר [4]זה אלי ואנוהו (ט) התנאה לפניו במצות: זה הכלל כל דבר שמקבל טומאה כו': מה"מ אמר ריש לקיש אמר קרא [5]ואד יעלה מן הארץ מה אד דבר שאינו מקבל טומאה וגידולו מן הארץ אף סוכה דבר שאין מקבל טומאה וגידולו מן הארץ הניחא למ"ד ענני כבוד היו אלא למ"ד סוכות ממש עשו להם מאי איכא למימר דתניא [6]כי בסוכות הושבתי את בני ישראל ענני כבוד היו דברי ר' אליעזר (י) ר"ע אומר סוכות ממש עשו להם הניחא לר"א אלא לר"ע מאי איכא למימר כי אתא רב דימי א"ר יוחנן אמר קרא [1]חג הסוכות תעשה לך מקיש סוכה לחגיגה מה חגיגה דבר שאינו מקבל טומאה וגידולו מן הארץ אף סוכה דבר שאינו מקבל טומאה וגידולו מן הארץ אי

בעינן כנף בשעת פתיל. בשעה שפותלו שתולה בו הפתילים בעינן כנף אחד ולא שנים: **לעולם.** ואפילו מפסקן לשנים לאחר קישור וקשיא לרב: **וסיכך על גבן פסולה.** ול"ג בברייתא אם היה סיכוך הרבה מהן או שקצצן: **דשלפינהו שלופי.** פשחן מן האילן עד שניתקן ומתוך שאין קליפתן ניכרת כל כך שאוכלין לאחר פשיחתן אצל האילן לא הוי עשיה מעלייא: **מ"מ תלאן ואח"כ פסק קשיא לרב.** דמכשר: **לתנאי.** אי אמרינן קליפתן זו היא עשייתן או לא: **עבר וליקטן.** ענבי ההדס דתנן לקמן (ד' לב:) אם היו ענביו מרובין מעליו פסול דהוה ליה מגומר ולא הדר הוא ואם מיעטו כשר ואין ממעטין בי"ט דמתקן מנא להכשיר את הפסול וקתני בברייתא עבר על דברי חכמים שאמרו אין ממעטין בי"ט ולקטן בי"ט פסול: **סברוה.** רבנן דבי מדרשא דבעו למישמע מינה דבלקיטתן זו היא גמר עשייתן פליגי: **דחולי עלמא.** תרוייהו הך תנאי סבירא להו: **לולב צריך אגד.** לאגוד שלשה המינין כאחד ושייכא בה עשיה: **וילפינן לולב מסוכה.** בבנין אב מה מלינו בסוכה שיש בה מעשה והקפידה תורה על העשוי בפסול אף לולב כן: **לא ילפינן לולב מסוכה.** לפסול בה את העשוי: **ואיכעיא אימא.** אם הוה סבירא להו לתרוייהו לולב צריך אגד ושייכא ביה עשיה דחולי עלמא (כ) דילפינן לולב מסוכה למיפסל ולקיטתן לאו זו היא עשייתן: **ר"ש סבר לולב צריך אגד.** לאגוד שלשה המינים ושייכא ביה עשיה ועל כרחך מבעוד יום אגדו עם ענביו וכי לוקטו בי"ט הוה ליה מן העשוי: **לא ילפינן.** לא למדוה ואין אדם רן גזירה שוה מעצמו אלא א"כ למדו מרבו ורבו מרבו עד משה רבינו ושמע מקראות הללו לא לדרוש גזירה שוה וכתבו: **ואנוהו התנאה לפניו במצות.** סוכה נאה לולב נאה ליפית נאה: **ואד יעלה מן הארץ.** שמע מינה עניים גידולי קרקע נינהו וסוכה מעניים ילפינן שהרי זכר לעניי כבוד הוא דכתיב כי בסוכות הושבתי ומתרגמינן ארי במטלות עניי: **אין מקבל טומאה.** דלא נאמרה טומאה אלא בכלים ואוכלין ומשקין ואדם וזה אינו אחד מאלה: **עניי כבוד היו.** סוכות שאמר הכתוב שהושיבם במדבר: **סוכות ממש.** מפני החמה בשעת חנייתן היו עושים סכות: **מאי איכא למימר.** מי יאמר לנו שלא היו מסוככות בכלים ובגדים ועורות: **כי חגיגה.** כל בהמה לרבי יוחנן גדולי קרקע הן שמן הקרקע גדילים ויצונין אבל דגים ומלח וכמהין ופטריות לאו גידולי קרקע נינהו וגבי מעשר קרינן להו לבהמות גידולי קרקע דאמר קרא (דברים יד) ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך וגו' מה הפרט מפורש פרי מפרי וגידולי קרקע וכו'. ומיהו כיון דלא קמה מילתייהו (ל) דרבי יוחנן דהא פרכינן עלה אי מה חגיגה בעלי חיים וכו' וילפינן טעמא מגרנך ומיקבך לא סמכינן עלה לאכשורי לסכך בעורות דנהי דגידולי הארץ איקרי על שם שהארץ מגדלתן במרעה ופרנסה אבל גידולים מן הארץ לא איקרי אלא דבר הצומח מן הקרקע ולא בהמות דתניא בהשוכר את הפועלים (ב"מ ד' פט.) פועלים אוכלין בדבר שגידולו מן הארץ וגמר מלא תחסום שור בדישו מה דיש מיוחד דבר שגידולו מן הארץ כו' יצא החולב והמחבץ והמגבן אלמא לאו גידולין מן הארץ קרי להו תנא:

פסולת

עה א מיי' שם טוש"ע א"ח סי' יא סעיף יג:

תורה אור השלם

1. חג הַסֻּכֹּת תַּעֲשֶׂה לְךָ שִׁבְעַת יָמִים בְּאָסְפְּךָ מִגָּרְנְךָ וּמִיִּקְבֶךָ:
דברים טז יג
2. וּלְקַחְתֶּם אֲגֻדַּת אֵזוֹב וּטְבַלְתֶּם בַּדָּם אֲשֶׁר בַּסַּף וְהִזֵּיתֶם אֶל הַמִּשְׁקוֹף וְאֶל שְׁתֵּי הַמְּזוּזֹת מִן הַדָּם אֲשֶׁר בַּסַּף וְאַתֶּם לֹא תֵצְאוּ אִישׁ מִפֶּתַח בֵּיתוֹ עַד בֹּקֶר:
שמות יב כב
3. וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר כַּפֹּת תְּמָרִים וַעֲנַף עֵץ עָבֹת וְערְבֵי נָחַל וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם שִׁבְעַת יָמִים:
ויקרא כג מ
4. עֲזִי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ:
שמות טו ב
5. וְאֵד יַעֲלֶה מִן הָאָרֶץ וְהִשְׁקָה אֶת כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה: בראשית ב ו
6. לְמַעַן יֵדְעוּ דֹרֹתֵיכֶם כִּי בְּסֻכּוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:
ויקרא כג מג

רבינו חננאל

בעינן ענף נוטף בשעת נתינת פתיל בכנף הבגד וליכא, דהוא מתוח הוא ואינה ענף נוטף, קמ"ל דלא חיישי'. ת"ש תלאן ולא פיסק ראשי חוטין שלהן פסולה. מאי לאו פסולה לעולם. ומשני רב פסולה עד שיפסיקו. ולוי תני פסולה לעולם. אמר רב מתנה בדידי הוה עובדא ואמר שמואל פסולה לעולם. ואע"ג דמשני רב בהדלה על הגפן וכו' דלשלפינהו שלופי [דלא] מינכ[ינ]ירא עשיה דידהו, ולפיכך קתני פסולה כו', קיימא לן פסול לעולם, חדא דהא לוי ושמואל פליגי עליה דרב והם רבים לגביה, ותוב דהא עלתה ליה בקושיא. ואתינן לאוקמי שמעתא דרב כתנאי, ר' שמעון בר' צדוק דאמ' עבר וליקט ביום טוב הענבים של הדס, כיון שהיו ענביו מרובין מעליו, אע"פ דמיעטן היום בפסילתו עומד. וילפינן לולב מסוכה, תנא קמא דפסיל כשמואל ולוי, חכמים שמכשירין כרב דאמר קציצתן זו היא עשייתן. ודחינן לא כולי עלמא, והן תנא קמא וחכמים, (ו)כולהו סבירא להו גבי סוכה בעינן מעשה לשם סוכה דמוכח, דקיימא לן תעשה ולא העשוי, ולא אמרינן קציצתן זו היא עשייתן. אלא בהא פליגי, תנא קמא סבר ילפינן לולב מסוכה, כשם דלגבי סוכה לא אמרינן קציצתן זו היא עשייתן, כך גבי לולב לא אמרינן לקיטתן

הגהות הב"ח

(ה) גמ' לוי ושמואל אמר פסולין לעולם וכן אמר: **(ו)** רש"י ד"ה ואיכעיא אימא וכו' דס"ע ילפי לולב:

מוסף רש"י

תעשה ולא מן העשוי. בפסול (לקמן יב. טו. לג.). **עבר וליקטן.** לענינו הדס שהיו מרובין מעליו ותנן אם מיעטן כשר ואין ממעטין ביו"ט משום שבות, שדומה למתקן כלי ומכשירו ואם עבר ומיעטן פסול (לקמן לג.).

רבינו חננאל (המשך)

זו היא עשייתן, וחכמים סברי הני מילי סוכה אבל לולב אמרינן לקיטתן זו היא עשייתן. איבעיא אימא בהא פליגי תנא קמא סבר לולב צריך אגוד, ואגודתו זו היא עשייתו(ה), וליף לולב מסוכה. וחכמים אומרים לולב אין צריך איגוד ולקיטתו זהו עשייתו. וכפלוגתא דהני תנאי, חכמים דמכשרי אם מיעטו כתנא קמא דתני לולב בין אגיד בין לא אגיד כשר. ואוקימנא נמי להא דתניא סתמא, לולב מצוה לאוגדו לא אגדו כשר, כרבנן דמכשרי בשאינו אגוד, אבל מצוה לאוגדו משום זה אלי ואנוהו. ותנא קמא דתני עבר וליקטן פסול, כר' יהודה דתני אגוד כשר שאינו אגוד פסול. וסוגיא כרבנן. **זה הכלל דבר שאינו מקבל כו'.** פירוש אליבא דר' אליעזר דאמר הא [ד]כתיב כי בסוכות הושבתי, אותם סוכות ענני כבוד היו. בענין סוכה כעין אותם הסוכות, מה ענני כבוד שהן עולים מן הקרקע ואין מקבלים טומאה, כדכתיב ואד יעלה מן הארץ, הנה הענן שהוא גדולי קרקע ואינו ככלי המקבל טומאה, אף סוכה כמו כן בענין, שפיר. אלא לר' עקיבא דאמר סוכות ממש היו, מנא ליה דבר שגידולו מן הארץ ואינו מקבל טומאה. ואתינן לפרושא מהאי קרא מדכתיב חג הסוכות, ופשטינן חג דכתיב הכא בהמה שחוגג בה הוא, ואיתקש סוכה לחגיגה, מה בהמה גידולי קרקע ואינה מקבלת טומאה אף סוכה כמותה,

ה) אולי ל"ל ולכן לא אמרינן דלקיטתן זהו עשייתן.

ו) [לקמן יב. טו. לג.], **ז)** לקמן לג. ע"ש, **ח)** [לקמן ל: וש"נ], **ט)** [לקמן לג.], **י)** סד [תוספתא פ"ב הי"ח] ממחות כז., **כ)** [מיר כ:] שבת קנג: מכילתא פרשת בשלח, **ל)** [בת"כ אימתא ר"א אומר סוכת ממש היו וכ"ש אומר ענני כבוד היו], **מ)** [מילתיה יעב"ן], **נ)** [וכן כתבו תוס' נדה י. ד"ה אמר ועי' תוס' ע"ז נט. ד"ה דאמר וכו'],